

۱. گزینه ۴ زیرا از آیه‌ی شریفه‌ی وَ مِنْ آيَاتِهِ مَنَامُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ اسْتِرَاحَتٍ شَبَانِكَا هِي وَ از ابتداء کُم من فضله، روزی طلبی از فضل و بخشش الهی مفهوم می‌گردد که در این امور نشانه‌هایی است برای مردمی که آگاه و شنوا هستند.
۲. گزینه ۱ زیرا وجه شباهت بدن انسان با جهان خلقت ضمن حاکمیت ارتباط طولی و عرضی در هر دو مورد، در تقدم ارتباط طولی به دلیل هدف‌داری آفرینش است.
۳. گزینه ۴ آن‌گاه که به روابط مستحکم و نظم استوار جهان می‌نگریم، معتقد می‌شویم که جهان، یک مجموعه‌ی هدفمند است. هدفمندی از کلمه‌ی «حق» برداشت می‌شود. آیه‌ی شریفه‌ی «خَلَقَ اللَّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ» حاکی از این مفهوم است.
۴. گزینه ۴ تأکید این سؤال بر موقت بودن نظم پدیده‌ها و قانون‌مندی آن‌هاست. نظم و قانون‌مندی پدیده‌ها از کلمه حق و موقت بودن آن‌ها از کلمه: «اجل مسمی: سرآمد معین و مشخص» برداشت می‌شود. با توجه به آیه‌ی شریفه‌ی «مَا خَلَقْنَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى» ما آسمان‌ها و زمین و آنچه را میان آن دوست، جز به حق و سرآمدی معین و مشخص نیافریدیم» این پیام مفهوم می‌شود که: نظم و قانون‌مندی پدیده‌ها موقت است و این جهان سرآمد معین و فرجام مشخص دارد.
۵. گزینه ۴ مطابق با فرمایش حضرت علی (ع) همه کارهایی که خداوند (برای مخلوقات انجام داد) بدان جهت بود که هیچ یک از مخلوقات از محدوده و چارچوب تعیین شده از جانب خداوند تجاوز نکند ... و اگر خداوند به او دستوری داد، انجام دادنش بر وی دشوار نباشد و سرکشی نکند.
۶. گزینه ۳ تفاوت بینش انسان‌ها به جهان به تفاوت عمل آن‌ها در زندگی می‌انجامد، اگر انسان درک کند که او و جهان رو به سوی خدا دارند و به این موضوع یقین داشته باشد به خود و کارهای خود توجه دیگری خواهد کرد و خود را آماده‌ی حضور در پیشگاه الهی خواهد کرد که آیه‌ی شریفه‌ی "خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ صَوْرَكُم وَ إِلِيهِ الْمَصِيرُ" نیز موید این مفهوم است.
۷. گزینه ۱ با توجه به این که بیهودگی در موجودات راه ندارد، نشان از هدفمندی خلقت آن‌هاست که عبارت شریفه‌ی ربنا ما خلقت هذا باطل بیان‌کننده‌ی این مفهوم است. وجود نظم و هدف خاص در خلقت موجودات از آیه‌ی شریفه‌ی الَّذِي خَلَقَ فُسُورَى... استنباط می‌گردد.
۸. گزینه ۳ در کتاب در صفحه‌ی مربوط می‌خوانیم:
- قرآن کریم از انسان‌ها می‌خواهد درباره‌ی تصویری که از جهان می‌دهد بیندیشند و با عقل، استدلال و منطق آن را بپذیرند. با وجود این نشانه‌ها: (۱) هر کس خردمندی پیشه نکند. (۲) به درستی نیندیشد.
- (۱) زبان آن را خواهد دید.
- (۲) جایگاه خود را در جهان نخواهد شناخت.
- و در آیه‌ی شریفه‌ی انَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ... عبارت «اولوالالباب» یعنی خردمندان اشاره به ضرورت خردورزی و تفکر می‌نماید.
۹. گزینه ۳ کلمه حق در آیه‌ی شریفه‌ی خَلَقَ اللَّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ انَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ اشاره به نظام مند و هدفمند بودن عالم می‌نماید که با توجه به انَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ اهل ایمان هستند که این نظم و حقانیت عالم را درک نمایند.
۱۰. گزینه ۳ تغییرپذیری ← بُعد جسمانی و روحانی/ بازسازی ← بُعد جسمانی و روحانی. توانایی درک واقعیت ← بُعد روحانی/ طلب کمالات نامحدود ← بُعد روحانی
۱۱. گزینه ۳ از دقت در آیه‌ی « اَفْغِيرِ دِينَ اللَّهِ يَبْغُونَ وَ لَهُ اسْلَمَ مِنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَ الْاَرْضِ طَوْعاً وَ كَرْهاً وَ إِلِيهِ يَرْجِعُونَ» درمی‌یابیم که همه‌ی مخلوقات عالم تحت قانون‌مندی واحد الهی عمل می‌کنند؛ بنابراین در بطن عملکرد همه‌ی موجودات این جهان، قوانین واحد الهی حاکم است.
۱۲. گزینه ۳ در آیه‌ی شریفه‌ی «وَ مِنْ آيَاتِهِ يَرْيَكُمُ الْبَرْقُ ... » از پدیده‌ی الهی رعد و برق به عنوان مایه‌ی بیم و امید یاد شده و از بارش باران به عنوان احیاگر زمین که در این موارد آیات و نشانه‌هایی است برای گروهی که می‌اندیشند.

۱۳. **گزینه ۲** آن‌گاه که خداوند مراحل خلقت انسان و رشد و تکامل وی در رحم مادر را بیان می‌کند و تحولات پیچیده‌ی زیستی او را یکی پس از دیگری نام می‌برد و از دمیدن روحی ویژه در او یاد می‌کند، در پایان می‌فرماید: «فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ: پس بزرگ و بزرگوار است خدای یکتا که نیکوترین آفرینندگان است»؛ بنابراین در می‌یابیم که انسان موجودی برگزیده و انتخاب شده است که خداوند متعال پس از آفرینش وی، بر خود آفرین گفته است. هم‌چنین استفاده از تعبیر «ثُمَّ انشأناه خَلْقًا آخِرًا» نشان می‌دهد که این مرحله، یعنی خلقت روح، کلاماً متفاوت با مراحل قبلی یعنی آفرینش کالبد جسمانی است که قرآن کریم از آن یاد کرده است. در رابطه با گزینه‌ی «۲» توجه داشته باشید که تکوین بُعد روحانی انسان، به صورت مراحل مختلف بیان نشده است و خداوند شکل‌گیری بُعد جسمانی وجود انسان را در مراحل مختلف بیان کرده است. (نطفه، علقه، مضغه...).
۱۴. **گزینه ۱** پیام عبارت: «خداوند، متناسب با غایت مطلوب هر موجود، اسباب و شرایط لازم برای رسیدن به آن غایت را در اختیار او گزارده است.» را می‌توان از آیه‌ی شریفه‌ی «خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ ...» دریافت کرد.
۱۵. **گزینه ۴** آیه‌ی شریفه‌ی «رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا...» عبث و بطلان را از صحنه‌ی آفرینش منتفی می‌داند و آیه‌ی شریفه‌ی «خَلَقَ اللَّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ...» خلقت هدفمند جهان و آفرینش را به صراحت بیان می‌کند.
۱۶. **گزینه ۲** عبارت و من آیاته بیانگر حکیمانه بودن آفرینش و هم‌چنین بخت فیهما من دابة بیانگر پراکندگی جنبندگان و مخلوقات در سراسر گیتی است. در ادامه‌ی آیه سخن از قدرت خداوند در برپایی معاد و زنده کردن مجدد همه‌ی موجودات است (اندیشه و تحقیق).
۱۷. **گزینه ۱** در این گزینه «زنده شدن زمین به دنبال بارش باران» از نشانه‌های حکمت خداوند، از دقت در آیه‌ی شریفه‌ی ی و من آیاته یریکم البرق خوفاً و طمعاً و ینزل من السماء ماءً فیحیی به الارض بعد موتها به دست می‌آید که این نشانه‌ها را کسانی که تعقل می‌کنند، درک خواهند کرد (اندیشه و تحقیق).
۱۸. **گزینه ۲** آیه‌ی شریفه اشاره به مراحل خلقت انسان در رحم مادر دارد، از زمان انعقاد نطفه تا قرار گرفتن روح در او. آیه‌ی شریفه می‌فرماید: «ثُمَّ خَلَقْنَا النَّطْفَةَ عَلَقَةً...»
- و بنابراین آیه‌ی شریفه، زمانی خداوند می‌فرماید: «فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ» که روح در انسان آفریده شده است.
۱۹. **گزینه ۱** آیه‌ی شریفه‌ی «و من آیاته منامکم باللیل...» اشاره به خواب شبانه‌گاهی انسان و روزی طلبی او دارد و به معاد اشاره‌ای ندارد. (اندیشه و تحقیق)
۲۰. **گزینه ۳** جهان آفرینش دارای طرح و نقشه‌ای معین بوده است اما این طرح و نقشه، تقلیدی از طرح و نقشه‌ای دیگر نبوده، طرح و نقشه‌ی جهان همان ویژگی‌های خاص موجودات است که در عبارت «أَنَا كُلُّ شَيْءٍ...» بیان می‌شود.